

Sygn. akt IV CSK 513/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku G.J. i B. J.
przy uczestnictwie E. Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez wnioskodawców G. J. i B. J., skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście

niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, a ma istotne znaczenie dla wyniku sprawy oraz przedstawienia własnego poglądu prawnego skarżącego na to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie prawne dotyczy kwestii sposobu wyliczenia wynagrodzenia należnego właścicielom nieruchomości obciążonej służebnością przesyłu, która nie ma cech nowości, a nadto jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, nie publ, z dnia 5 kwietnia 2012 r., II CSK 401/11, nie publ. oraz z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 468/14, nie publ. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, nie publ. oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 18). Nie ma więc rzeczowej potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat. Należy przy tym podnieść, że ustalenie „odpowiedniego” wynagrodzenia na podstawie dopuszczonej przez sąd opinii biegłego jest kwestia oceny tego dowodu oraz ustaleń faktycznych, a więc zagadnień nie podlegających ocenie Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Skarżący nie wykazali także oczywistej zasadności skargi opartej na niewątpliwiej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego

lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, stąd orzeczono jak w sentencji.

jw